

BŮH JE UPROSTŘED NAŠICH OKOLNOSTÍ

MARK GIEGERICH

(Kraskov, říjen 2017)

Chvála Pánu, pojďme se spolu modlit. Amen. Otče, jsme Ti opět tak vděční za vše, co činíš v našich životech. Děkujeme, že jsi nás přivedl na toto místo a znovu usedáme ke Tvému stolu, abychom se nasýtli. Prosíme, abys dal sítě rozsévajícímu a chléb těm, kdo se budou sytit. Prosíme, Pane, abys naplnil potřeby, které dnes ve svých životech máme. Otvíráme Ti svá srdce. A zveme Tvoji přítomnost, aby byla mezi námi. A co je ještě důležitější, aby byla uvnitř v nás. Vyprošujeme dnes požehnaní pro Tvé slovo. Amen.

Kdo z nás čelí nějakým obrům? Odvážil bych se tvrdit, že nejspíš všichni. Víte, jedna věc, která mě během posledních let vždycky posilovala, bylo to, že jsem si mohl vzít Boží slovo a mohl jsem ho vždy ve své konkrétní situaci použít prakticky. Včera večer jsme četli v Janově evangeliu, že na počátku bylo Slovo a to slovo bylo život a světlo lidí. A to slovo se stalo tělem. Ale to stejné slovo se musí stát tělem v nás. Musí být realitou, která pracuje v mém životě. Musí to být více než jen nedělní dopolední shromáždění. Více než jen středeční biblická, nebo čtvrteční modlitební. Bůh mi musí být realitou v každé oblasti mého života. Musím si Boha vzít s sebou na pracoviště a tam se s Ním potkat. Musím se s Ním potkat v obchodě. Potřebuji Ho znát ve svém sousedství. Jinými slovy Bůh se chce stát něčím praktickým uprostřed všeho, co dělám. Víte, vždycky jsem věřil v praktické evangelium. Tím chci vyjádřit, že evangelium musí být praxí, musí být skutky v mém životě.

Když Ježíš přišel mezi obchodníky, mluvil o hřivnách a talentech. Když byl mezi farmáři, mluvil o semeni a kookoli. A přestože ta podobnoství dnes mnoha způsoby sedí na život jednoho každého z nás, Ježíš jimi oslovoval i tehdejší lidi uprostřed jejich životní reality. Myslím, že někdy si prostě neuvědomujeme, jak moc je Bůh přítomen v našich životních okolnostech. Jedna z taktik našeho nepřítele je, že nás okrádá o zacílení tím, že se necháme vyrušovat svými okolnostmi. Dostávám

však cennou lekcí – a sice, že když opouštím svůj dům a jedu do práce, Bůh je mi po boku. Zjišťuji, že On je součástí dění v práci mnohem více, než jsem si kdy uvědomoval. Bůh mne uvádí do některých velmi nepohodlných pracovních situací.

Bůh se chce stát
něčím
praktickým
uprostřed všeho,
co dělám.

Bratří, kteří mne znají, ví, že jsem obdáván řemeslnickou zručností. Ale často dostávám zakázky, které přesahují moje schopnosti. A možná byste namítli, že bych takové zakázky neměl brát. Jenže já jsem se modlil a mám s Bohem vztah i v tom rozměru, že On mi dává práci. Nemám klasické každodenní zaměstnání – od devíti do pěti. Takže třeba šest, sedm týdnů nemám žádnou zakázku a pak mi najednou něco přijde. Jenže v rámci té zakázky se ode mne

vyžaduje něco, s čím nemám zkušenost. A upřímně, může to být hodně stresující. Ale víte, k čemu mne to přivádí? Ke spolehnutí na Něj ☺. Častokrát, když se do takových zakázek pouštím, činím to podle principu, o kterém se mluví v epištole Jakuba. Píše se tam, že moudrost shůry je nejprve čistá, potom pokojná, nechá se lehce napravit, je poddajná. Víte, co to pro mne znamená? Že se do žádné práce nepouštím, dokud nemám Jeho pokoj. A naučil jsem se, že jakmile ten pokoj mám, pak bez ohledu na to, zda vím, či nevím, jak tu práci provést, vím, že On je se mnou, aby mne tím provedl. Asi bych to přirovnal k obrazu, kdy je Ježíš na lodi uprostřed bouře a mluví slovo pokoje. To je realita, kterou bych před nás chtěl postavit jako výzvu. Častokrát bychom radši ze svých okolností utekli, ale potřebujeme začít lépe chápat, že Bůh je Bohem našich okolností a že On určuje naše kroky.

Rád bych tedy začal tím, že položíím několik základních biblických principů. A doufám, že tím zodpovím na všechny otázky, které si možná ve svých životních okolnostech kladete. Je v tom Bůh se mnou, anebo není? Najděme si Žalm 37,23. Píše se zde: „*Krokové člověka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje.*“ Mimo chodem, to slovo „spravedlivého“ bylo doplněno překladatelem, v originále ho nenajdete. Ještě to přečtu z rozšířené (amplified) Bible: „Kroky dobrého muže jsou vedeny a upevněny Hospodinem, když On (Bůh) nachází zalíbení v jeho cestě. A On (Bůh) je plně zaměstnán každým jeho krokem, který činí.“ Co to znamená pro nás? Znamená to, že mé kroky jsou

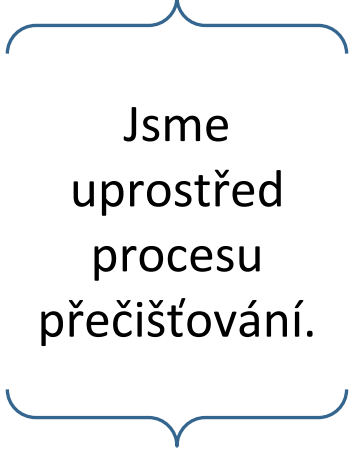
řízeny Pánem, a On je upevňuje, pokud v mé chůzi nachází zalíbení. Když se tedy rozhodnu pro chůzi, která bude Hospodina těšit, Bůh bude mít v mé cestě zalíbení. A pak se zde píše, že On se plně zapojí do každého mého kroku. Mám rád myšlenku, že Bůh nám šije okolnosti na míru. Víte, co znamená šít na míru? Můžu tě, sestro, použít jako příklad? Jsou šaty, které máš na sobě, od krejčího? Ano? To znamená, že tyto šaty byly ušity výhradně pro sestru Nancy ☺. Krejčí si ji musel změřit a podle jejích měr šaty i ušít. Ne jako moje košile z Tesca ☺, jedna míra padne všem. A jsem přesvědčen, že Bůh šije na míru naše okolnosti. Víte proč? Protože mnozí z nás (a doufám, že každý z nás) se modlili onu nebezpečnou modlitbu. Víte, co je to za modlitbu? „Chci být synem...“

Bůh nám šije
okolnosti na
míru.

Když se tak modlím já, a dělám to často, ještě si k ní něco přidávám. Pochopil jsem totiž, že Bůh v tomhle synkovi potřebuje ještě něco udělat. Modlím se: „Pane, ať je to, co je to, co je třeba, abych se mohl stát synem, učiň to.“ A ještě si přidávám: „Pane, drž mne pevně ve své ruce bez ohledu na okolnosti. Nenech mne sejít doprava anebo se odchýlit doleva.“ Uvědomuji si nestálost své povahy. Pokud bych byl ponechán sám sobě, pobloudil bych. A víte, co ta modlitba způsobila? Občas mi vyrobila dávku nepříjemností. Uvedla mne do nesnadných situací. Způsobila mi nepohodlí. Je vám to někomu povědomé? Častokrát se pak modlím uprostřed těžkostí: „Bože, pomoz, abych nereptal. Pomoz mi, abych si nestěžoval.“ A víte co? Uprostřed protivenství se setkávám s Bohem. Začněme prosím chápat, o co jsme Boha vlastně prosili. S porozuměním pak snáze uvidíme, jak pečlivě On připravuje naše okolnosti, aby naši modlitbu naplnil. Bratr Martin mluvil o tom, že Boží slovo je svíce našim nohám a světlem na naší stezce. Zjišťuji, že Jeho slovo je vše, co potřebuji jako mapu pro svůj život. Amen.

Pojďme si najít 1. Korintským 10 (a stále mluvíme o základních principech) verš 13: „*Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.*“ Přečtu vám, jak to slovo pokušení definuje Strong: Je to experiment, zkouška, test věrnosti člověka, test jeho integrity, jeho ctnosti. Počkat... Experiment? Bůh si ze mne udělal experiment? No... v podstatě ano ☺. Dvojím způsobem.

Jednak pro ďábla, a zde uvedu dobrý příklad – Job. Věřím, že Joba si Bůh použil, aby ďáblovi něco dokázal. Ale bylo v tom ještě něco jiného. Bohu šlo také o něco v Jobově srdci. Víte, náš problém spočívá v tom, že nevíme, co je v našem srdci. Písmo říká, že srdce člověka je nejpřevrácenější ze všech věcí. A kdo ho zná? Co se však stane, když na vás přijde zkouška? Jejda..., odkud se vzala tahle věc? A odkud tamta? Jinými slovy, když se dostaneme do těžkostí, začneme v sobě vidět něco, co se nám nelíbí. Pokud jde vše podle plánu a vše nám vychází, tak tyto věci zůstávají skryté pod povrchem. A tak s vámi Bůh provádí pokus. A se mnou také. Zjevuje se tím, co je v našich srdcích.

Jsme
uprostřed
procesu
přečišťování.

Vraťme se k verši, který říká, že vás neza-
chvátil žádný „experiment“ než lidský. *„Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.“* S každou zkouškou, s každým experimentem, s každým testem Bůh poskytuje i východisko a vysvobození. To slovo značí vysvobození. A tím nechci říct, že chci být vysvobozen ze svých okolností. Chci zažít vysvobození právě díky těm okolnostem a uprostřed nich. Vysvobození je v mé duši. Když čtete tento verš v rozšířené verzi Písma, píše se tam, že jsme podrobeni chemické analýze. Víte, co to znamená? Provedení chemického rozboru a stanovení čistoty vzácného kovu. Písmo nám říká, že jsme pročišťováni. Myslím, že v Žalmu 12,7 se říká, že jsme pročišťováni podobně jako stříbro, které se přečišťuje ohněm v hliněné peci. Přečišťuje se sedmkrát. To je zajímavé. Platí to v přirozeném – ve starých dobách, když zlatník čistil zlato, roztavil ho nad ohněm a na povrch z něho vyplavaly nečistoty. Potom ty nečistoty z povrchu stáhl a zlato vrátil nad oheň. Tento proces musel opakovat sedmkrát, než bylo stříbro nebo zlato dostatečně přečištěné. A víte, co bylo poslední zkouškou čistoty? Když byl v roztaveném zlatu schopen spatřit svoji tvář. Jeho povrch byl čistý jako zrcadlo. Domnívám se, že i my jsme někde uprostřed procesu takového přečišťování. Samozřejmě víme, že to neznámá, že jsme doslova sedmkrát vloženi do ohně. Sedmička však mluví o procesu, který vede k dokonalosti.

Každý z nás potřebuje určitý čas na to, aby naše nepravosti (nečistoty) vyplavaly na povrch. Aby pak mistr Zlatník mohl stáhnout

z povrchu strusku a spatřit v nás obraz své tváře. Nemluví se o tom snad v 1. Korintským 13,12? „*Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobnoství, ale tehdaž tváří v tvář.*“ Vidíte tedy, bratří – doufám, že jsme došli k poznání, že Bůh řídí naše kroky. Naše okolnosti nejsou nahodilé, ale jsou prostředkem, který si Bůh používá, aby nás změnil, aby nás proměnil. Aby z nás učinil svého syna. Chci se ujistit, že tomu správně rozumíme – když říkám syn nebo synové, tak tím myslím i dcery ☺. Ve 2. Korintským 6,18 se píše: „*A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“

Než tedy půjdeme dál, upevněme se v této pravdě, a sice, že Bůh je uprostřed našich okolností. Proč to tak zdůrazňuji? Protože nepřítel má po ruce vychytralou lež. Už jste někdy slyšeli větičku: „Proč by Bůh dopustil, aby se mi něco takového stalo?“ „Proč by Bůh něco takového dělal?“ A ještě jedna věc – Bůh omezil ďábla. Ďábel s námi nemůže dělat jen tak, co se mu zlíbí. Je to biblické? Job? Vzpomínáte si, jak to bylo, když ďábel přišel mezi Boží syny a Bůh mu řekl: „*Spatřil-lis služebníka mého Joba?*“ A myslím si, že Bůh mu někdy říká: „Všiml sis mé služebnice Ester? Nebo Jindřicha?“ Každý si dosadte své jméno. Bůh však nasadil ďáblovi postroje, je to tak? Můžeš dělat toto a toto a toto, ale tamto už nesmíš. Ještě nějaký verš na to najdeme? Potřebujeme víc než jeden. Jsou v Písmu ještě jiná místa, která to potvrzují? Co 2. Tessalonicenským 2,7? „Ten, který nyní zdržuje, bude zdržovat.“ Jinými slovy, ten který zbraňuje, bude zbraňovat i nadále. To znamená, že něco nedopouští. A co třeba Zjevení 7? Píše se tam, že čtyři andělé stojící na čtyřech úhlech země zadržují čtyři větry až do okamžiku, kdy budou svatí Boží zapečetěni na svých čelech. Opakovaně je tu princip, který si musíme dobře ustanovit. Ďábel nemá volné otěže, i když nám chce škodit. Jinými slovy, a vracím se zpět do 1. Korintským, Bůh dopustí pouze takovou zkoušku, o které ví, že skrze Něho pro nás existuje východisko. Rozumíme tomu všichni? Amen.

Ale máme tím pádem problém. „Kdyby se to tak mohlo stát nějak jinak.“ „Kdyby se to tak mohlo stát po mém.“ Možná to otevřeně nevy-slovíme, ale pokud jste jako já, tak si někde hluboko ve svém srdci říkáte: Proč zrovna já? Je tu aspoň jeden člověk, který má stejný problém jako já? Říkáte si někdy: Ó já chudák! Ale pamatujte – a vracíme se k principu – Bůh je plně zaměstnán našimi kroky. Určuje stezky, kterými mám

chodit. Posílá mi na míru ušitý experiment, aby mne pročistil jako zlato čištěné ohněm.

Když se dostanu
do těžké
situace, nejdu
za bratrem, jdu
za Bohem.

Přál bych si, aby tu s námi dnes ráno byl bratr Val. Florida pro mě bylo těžké období života. A Val byl v určitém ohledu Boží spasitelná milost v situaci naší rodiny. Víte, když Bůh promluvil: „Přestěhuj se na Floridu,“ vydali jsme se na Floridu. Říkal jsem si: protože jsem poslušný, požehnání se jen pohrnou. Díval jsem se na Abrahama a viděl jsem, že z Abrahama se stal prosperující muž. Myslel jsem si, že má stáda velbloudů se budou rozrůstat ☺. A že mého služebnictva bude přibývat ☺. Ale to se nestalo.

Vlastně se stal pravý opak. Podle amerických standardů jsme se propadli do chudoby. Uvědomte si, že jsem se vzdal velmi výnosné práce. Ale také jsem se modlil: „Pane, chci se naučit žít vírou.“ V každém případě to pro moji duši bylo soužení. Každý den jsem chodil na dlouhé procházky, abych ze všeho utekl a byl sám s Pánem. Trvalo to celé týdny. A modlil jsem se: „Pane, potřebuji Tvé slovo. Potřebuji něco, na co se mohu postavit.“ Víte, našel jsem pro sebe klíč... Když se dostanu do těžké situace, nejdu za svým bratrem, abych mu plakal na rameni. Jdu za Bohem, abych plakal na tom Jeho. A tak jsem se modlil „Bože potřebuji slovo.“ Jednoho dne ke mně své slovo promluvil. Nebylo to něco, co jsem zrovna chtěl slyšet. Řekl mi, že prozkoušená víra bude shledána mnohem dražší než zlato přečištěné v ohni. Boží cesty jsou mnohem vyšší než naše cesty, je to tak? Kéž bychom byli schopni se jim naučit. Já se stále učím. Víte, že to, co říkám vám, říkám také sobě? Kéž bychom se naučili přijímat oheň. Nebo to řeknu slovy, kterými to máme zapsáno: „Radujte se v souženích.“ Kéž bych dokázal pokaždé, když se dostanu do problémů, říct: „Paráda, skvělé!“ Jenže já většinou reaguji: „Néé, už zase!“

Smál jsem se, když bratr Marek tady svědčil, jak k němu Bůh mluvil a jak ho uvolnil. Bylo to stejné slovo, které ke mě Bůh mluvil na Floridě. A když se náš čas naplnil, Pán řekl: „Tvůj potok vyschl. Připravil jsem pro tebe vdovu dole v Sareptě.“ Řekl jsem si: Úžasné, podívám se, co Sarepta znamená. Sarepta znamená „přečišťování“. A tak si říkám: Ó ne, už zase! Ale víte, Bůh vám nedá žádnou situaci, aniž by vás vybavil

schopností skrze Něho být více než vítězem – proto, že radost Hospodinova je naší silou. Tedy ne se tím jen proploužit jako s těžkým břemenem na ramenou.

O Ježíši se píše, že pro radost, která byla před ním, byl schopen strpět či obejmout kříž. A nepíše se snad, že máme svůj kříž nést denně? Že máme zapřít sami sebe? Je to tam, že? A děláme to? Netvrdím, že to

Když ve svých
okolnostech
klademe Bohu
podmínky, je to
jednoduše
projev nevěry.

dělám, jak bych měl a v každé situaci. Ale učím se to. Neřekl snad Pavel něco ve smyslu, že se naučil být spokojený v jakékoli situaci, ve které se ocitl? A víte, které slovo je v tom verši klíčové? „Naučil jsem se...“ Pavel byl člověk jako já a vy. I Eliáš byl člověk jako my. Boží slovo jde někdy do velkého detailu proto, aby nám ukázalo lidskou, přirozenou stránku těchto lidí. Ale také nám ukazuje tu druhou stranu – když je Kristus u díla. Když On pracuje v jejich životě. Proto se píše: „*A tak my již od toho času žádného neznáme podle těla.*“ (2Kor 5,16)

Amen? Víte, když ve svých okolnostech klademe Bohu podmínky, je to jednoduše projev nevěry. Je to nevěra. Chceš tím říct, že vlastně nevěříš Bohu, že tě tím dokáže provést? Vzpomeňte si, že Bůh je Ten, kdo určuje naše okolnosti. Znamená to, že uprostřed mých okolností se se mnou Bůh setká. A provede mne jimi.

Vezměte si třeba tři hebrejské mládence, kteří stáli tváří v tvář ohni. Miluji jejich svědectví. Mohli se ohni vyhnout. Ale jejich mocné svědectví zaznívá jako mohutná ozvěna celou historií. V originále se píše: „Věz, králi, ať se náš Bůh rozhodne nás vytrhnout, nebo ne, my se nepokloníme.“ Já se ve svých životních situacích někdy roztřesu, že se mi klepou kolena. A kdyby se stala ďáblova vůle, tak se svým okolnostem pokloníme. Pojd'me se však spíše rozhodnout, že svá kolena uprostřed svých okolností skloníme před Bohem. A tak díky naší nevěře často Boha omezujeme podmínkami, které si ve svých okolnostech diktujeme: „Bože můj, kdyby tak...“ „Bože můj, proč se toto musí stát právě mě a ne tomu a tomu?“ Zdá se, že můj bratr stále chodí na výšinách, copak se mu takové věci nedějí? Víte, jednou jsem se na to Boha ptal. Řekl jsem: „Chtěl bych být jako tenhle bratr. Chtěl bych chodit duchem jako on. Chtěl bych být schopen kázat jako on.“ A víte, co mi Bůh řekl? „Jsi

ochoten pít z jeho kalicha?“ Často když přijedeme na konferenci, vidíme jen tu slavnou stránku. Nevidíme pročišťující oheň, kterým ho Bůh provedl. Nevím, jaká je vaše životní situace. A vy nevíte, jaká je ta moje. Tedy dokud k nám Bůh nepromluví, abychom se mohli jeden za druhého modlit.

Ať tak, či onak, myslím, že pročišťující oheň hoří v životě jednoho každého z nás. V Písmu čteme o tom, že Bůh má očekávání. Doslova se tam píše, že má „*konec přežádostivý*“ pro jednoho každého z nás. (Jer 29,11) Už jste se nad tím někdy zamysleli? Znamená to, že má od jednoho každého z nás očekávání. I já mám určité očekávání v Bohu. Ale zjišťuji, že Jeho očekávání je větší než moje. V Genesis 1,26 Bůh řekl: „*Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho...*“ V tom výroku Bůh spatřoval jednoho každého z nás. Jsem přesvědčen, že Ježíš tvář v tvář kříži také viděl jednoho každého z nás. To byla Jeho radost, která Mu pomohla jít kříži vstříc.

Byl muž jménem Jákob. Zná každý Jákoba? Stačí, když se podíváte do zrcadla ☺. Víte, co znamená jméno Jákob? Podvodník, uzurpátor, podrazák, chytrák, intrikán. „Ale já ne, Pane, to přece nejsem já.“ Ale ano, takoví jsme. Jákob byl v každém aspektu jako my. Měl však vztah s Bohem, to o něm víme také. Chodil s Bohem. A to, čeho dosáhl, je pro mne nedostižné. Později dostal od Boha slovo, že se nachýlil jeho čas. Přišel jeho čas a Jákob se měl navrátit do své země. Vzpomeňte si, že žil u Lábanu a že mu Bůh velice požehnal. A pak mu dal slovo, že je čas se navrátit. Víme, že způsob, jakým jednal se svým bratrem Ezauem, byl příčinou jeho útěku. Jákob se nyní obává o holý život. Když se vydal nazpět do své rodné země, jeden z jeho služebníků mu donesl zprávu, že Ezau se čtyřmi sty muži mu rychle postupuje v ústrety. Jákob se s Ezauem nerozešel v dobrém. Ezau měl na mysli, že ho Jákob okradl o prvorozenství. Víte, tehdy se dědictví nedělilo rovným dílem mezi všechny děti, ale připadlo nejstaršímu synu. A tak vše, co Jákob měl, mělo připadnout Ezauovi. Jákob ho však pomocí podvodu o právo prvorozenství připravil. V Jákobově hlavě teď byla jediná myšlenka – blíží se Ezau, aby mě zabil. Přemýšleli byste jinak? A jak se Jákob zachoval? Šel vpředu přede všemi, aby se s Ezauem setkal jako první? Ne, kdepak. Vzpomeňte si – chytrák, intrikán, uzurpátor, podvodník. Rozdělím svoji rodinu, svoje služebníky a svůj dobytek, na dvě skupiny. Když Ezau padne na první skupinu a chtěl by je zabít, tak Jákob bude ve druhé

skupině a podaří se mu uniknout. Vždycky to pro mě byla záhada, a my samozřejmě nevíme, kdo byl ve které skupině. Ale kdybyste náhodou byli v té první, možná byste si pomysleli: Hm, to asi nemám moc velkou hodnotu. Oni nejspíš netušili, co bylo v jeho srdci. Ale Bůh to věděl.

Písmo nám říká, že Jákob se stáhl a překročil potok Jabok. Tam s ním pak zápasil muž. Byl to dlouhý zápas trvající celou noc až do rozbřesku nového dne. Zápasili jste někdy? Před mnoha lety jsem dělal zápas jako sport. Po třech, šesti, devíti minutách je člověk zcela vyčerpaný. Je to sport, který zapojí všechny vaše svaly. Obvykle zápasíte s někým, kdo je stejné váhové kategorie a podobné tělesné konstrukce. A tak je to většinou až technika, co rozhodne o výsledku, ne síla. Zápas z vás vysaje veškerou energii. Ale Jákob zápasil celou noc. Silný muž, silná přirozenost. A mimochodem, věřím, že muž, se kterým zápasil, byl Ježíš Kristus. Vráťím se k tomu za chvíli. A tak zápasili po celou noc až do rozbřesku. Onen muž řekl: „Pusť mě!“ Jákobovi musíme přičíst k dobru to, že se v něm ozvalo: „Nepustím tě, dokud neobdržím zaslíbení, požehnání.“

Kdo z vás už dlouho zápasí? A popravdě, náš zápas je s Pánem. Zápasili jste ve své osobní situaci? Vaše okolnosti vás vyčerpávají? Zdá se, že konec je v nedohlednu? Vydržte. Vydržte. Nakonec se k němu ten muž obrátí a řekne: „Požehnám ti.“ Natáhne se dozadu za jeho stehno a sáhne po nejsilnějším svaly v těle. Trhne, a vykloubí mu kyčel. My bychom to nazvali faulem. Nicméně to zlomilo sílu přirozeného člověka. Také to mluví o schopnosti lidské reprodukce. Jákob už nebude plodit podle Jákoba. Bůh mu řekl: „Jmenoval ses Jákob, ale už se nebudeš nazývat Jákob, nýbrž Izrael.“ Boží princ, Boží kníže. A řeknu vám, proč jsem přesvědčen, že ten muž byl Ježíš Kristus. Žádný anděl totiž nemůže změnit vaši přirozenost. Stejně jako když archanděl Gabriel přišel za Marií. Gabriel nebyl schopen nikoho zplodit. Byl pouze poslem a řekl Marii: „Budeš-li věřit, zastíní tě Duch svatý.“

Co se z toho můžeme naučit? Bůh potřebuje zlomit sílu Jákoba v jednom každém z nás. Bůh nechce, abychom nadále plodili podle své padlé přirozenosti, ale podle přirozenosti Krista. A tak nám všem chci říct, i sobě samému – uprostřed zápasu to nevzdávejte, dokud neobdržíte požehnání. Ale pamatujte – požehnání nemusí být podle vašich představ a nemusí přijít způsobem, jakým ho očekáváte. Také je zajímavé, že se to stalo během noci. Naše okolnosti se nám někdy zdají hodně černé. Jenže,

víte co? Máme zaslíbení, že v našich srdcích povstane denní hvězda. Halelujah. Halelujah.

Dobře, podařilo se nám ustanovit si několik principů? Jaký je tedy lék? Víte, je to jako když jdete k doktorovi a doufáte, že poté, co vašemu stavu přidělí nějakou diagnózu (což samo o sobě může trvat nějakou dobu), najde také lék. Stav některých z nás je skrytější, než jak je tomu u jiných lidí. Ale bez ohledu na to Bůh vidí skrze temnotu. A vlastně jen v temnotě světlo září jako světlo. Je to princip. Je to Boží princip. Halelujah. Ať už vaše situace vypadá jakkoli temná, Bůh chce uprostřed té tmy zazářit jako světlo. Co se stalo na počátku v Genesis 1,1, když temnota přikrývala tvář vší země? Bůh promluvil své slovo a řekl: „Budiž světlo!“ Pokud si to přečtete v originále, spatříte, že tma před světlem musela prchnout. Světlo zahnal temnotu na ústup. Když vstoupíme do temné místnosti a víme, že na stěně je vypínač, tomu vypínači věříme – stiskneme-li ho, rozsvítí se světlo. Temnota prchá. Víte, někdy uprostřed svých okolností více věříme vypínači nežli Bohu. Bůh nám pomoz.

Uprostřed zápasu
to nevzdávejte,
dokud neobdržíte
požehnání. Ale
pamatujte –
požehnání nemusí
být podle vašich
představ.

V příběhu Jákoba tedy spatřujeme lék. Zápas se starým člověkem, smrt sama sobě. Smrt sama sobě. To už jsme slyšeli, že? Víte, když jedu na konferenci, něco vyhlížím. Vyhlížím červenou nit dvakrát barvenou, která se vine vším, co je řečeno, protože věřím, že Bůh má něco jako žílu stříbrné rudy a chce, abychom se jí nejenom dotkli, ale abychom do ní i vstoupili a nechali se jí vést. V Bibli je smrt principem nutným k tomu, aby přišel život. Písmo říká, že pokud s Ním zemřeme, tak s Ním budeme také vzkříšeni. (Řím 6,8) Existuje takový princip i v běžném životě? Pokud pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, nemůže z něho nic vzejít. A Bible samozřejmě mluví o třiceti, šedesáti a stonásobku. Bůh je Bohem přírůstku, je to tak? Líbí se mi Boží matematika. Jeden zažene na útěk tisíc, je to tak? A podle mne by dva měli zahnat na útěk dva tisíce. Ale kdybych dělal test u Boha, dostal bych pětku, protože On říká, že jeden zažene na útěk tisíc, ale dva zaženou na útěk deset tisíc. Umíte si představit, co mohou udělat tři? Můj rozum říká, že sto tisíc. Ale myslím,

že je to jinak. Asi to bude nějaká exponenciála. Umíte si představit, co dokáže místnost plná modlitebníků? Zamyslete se nad tím... Sto dvacet v horní místnosti v období letnic.

Je to doba jednoho ze tří svátků, kdy všichni muži starší než 21 let museli cestovat do Jeruzaléma. Traduje se, že se obyvatelstvo města při této příležitosti rozrostlo až na tři miliony lidí. Cituji čísla, která jsem se dočetl. Když muž cestoval, vzal s sebou i svoji ženu a děti. Dobrý příklad je, když Ježíše vzali rodiče do Jeruzaléma. Byla jich tehdy celá karavana. Vlastně jich bylo tolik, že se jim v té skupině ztratil. Vy, kdo jste vychovávali děti, dokážete si představit, že byste takhle cestovali? Všechny tyto obrazy nám poskytují určitý vhled. V Jeruzalémě je obrovské množství lidí a v horní místnosti je jich jen sto dvacet. Vždycky mi tahle situace připadá tak zajímavá. Nevím, jestli byli jedné mysli na počátku. Jak dlouho v té místnosti byli? Kolik to bylo dní? Mám pocit, že deset. Dokážete si představit nás sto dvacet, co tu jsme, že bychom v této místnosti zůstali deset dní, aniž bychom vycházeli? Musím z toho přirozeně trochu ubrat, samozřejmě, že museli jíst, spát, a tak dále. Ale chci tím říct, že si byli pěkně blízko. Nemyslím, že si odpoledne odskočili zahrát volejbal. A prosím nepochopte mě špatně, nemám nic proti volejbalu ☺.

V jejich středu začal pracovat Boží duch. Věřím, že je duch Boží dovedl do bodu jednomyslnosti. Jakmile tam dospěli, padl na ně Boží duch. Podívejte se, co se pak stalo – obrátili město vzhůru nohama. A moc rád mám odkaz na Petra a učedníky – kdo jsou tito neučení lidé? Nebyli vyškoleni v teologických seminářích. Jejich vyškolení spočívalo v tom, že byli v přítomnosti Ježíše Krista. Jan ve své epištole dokonce napsal, že se učedníci dotýkali Slova. Podívejme se ještě do 2. Korintským 4. Chtěl bych před nás dnešního rána postavit určitou výzvu. Víte, Ježíš řekl učedníkům, že pro ně má místo u sebe: „*Jduť, abych vám připravil místo ... abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ (Jan 14,3) Pokud bych mohl něco maličko poupravit v Žalmu 84, kde zpíváte: „Jak je dobré u tebe přebývat,“ tak by to bylo toto – podíváte-li se do hebrejského originálu, píše se tam: „*Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů!*“ Tak bychom to měli i zpívat. A víte proč? Protože je to odkaz na slova Ježíšova, když řekl: „*Jduť, abych vám připravil místo.*“ Pro tebe a pro tebe a pro tebe, pro každého z nás. Tak abychom mohli být tam, kde je i On. Jeho příbytkové jsou milí a jsou v plurálu. V tom spočívá předložená výzva. Nemůžu totiž do Jeho příbytku zavést vás a vy tam nemůžete

zavést mne. Z toho důvodu je v Písmu tolik veršů, které hovoří o hledání Boha a nalezení takového místa. Skryše Nejvyššího. Izaiáš 26,20 říká: „*Ej lide můj, vejdi do pokojů svých ... schovej se na maličkou chvílku, dokudž nepřejde hněv.*“ A mohli bychom pokračovat ještě dlouho.

Všechny ty verše nicméně ukazují jedním směrem – že v Něm je skryté místo přebývání. A je pro mne dostupné již nyní. V církvi koluje chytrá lež – až zemřu a půjdu do nebe, stanu se dokonalým. Ale v druhém Petrově dopisu se píše: „... *veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých.*“ (2Pt 1,4) V Efezským 2,6 se píše, že mohu být posazen na nebeských místech v Kristu Ježíši. Zítra? Dnes. Bratr Wade nás na začátku povzbuzoval, abychom to místo našli, a to místo je vpravdě – když se napojíme na studnici živé vody. V tom chci dnes ráno před nás všechny položit výzvu. A znovu se vracím do Božího slova. Píše se v něm, že když Ho budu hledat, nikoli částí svého srdce nebo třemi čtvrtinami svého srdce, ale celým svým srdcem, pak Ho naleznu. A pokud mám problém Boha najít, tak z toho neviním Jeho. Neviním z toho své okolnosti. Neviním z toho svého partnera. Neviním svého šéfa. Můžete si tam dosadit cokoli. Znamená to, že Ho nehledám, jak bych měl, že nehledám ve svém srdci, celým svým srdcem. Bible říká, že pokud se k Němu přiblížím, On se přiblíží ke mně. Břímě odpovědnosti tedy leží na nás. Všichni tyto verše známe, ale nemají pro nás žádnou hodnotu, pokud je nezačneme aplikovat a žít. Žijme je, žijme je ve svých životech. Můj Bůh mi musí být osobním Bohem. Realitou.

Vraťme se tedy k našim okolnostem. Udělali jsme kolečko. ☺ Okolnosti jsou nachystané Bohem se záměrem vás potáhnout na místo, kde k Němu budete volat a hledat Ho celým svým srdcem. Nebylo by lepší, kdyby to šlo bez těch okolností? Kdyby moje srdce i bez nich bylo plně nastaveno: „*Ó Bože, budu Tě hledat! Radost Tvé přítomnosti obmývá a zaplavuje moji duši. Jedné věci žádal jsem od Hospodina a té budu hledat – abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny svého života, abych spatřoval krásu Hospodinovu.*“ To všechno nejsou jen dobře znějící slova. Jsou to slova, ve kterých se skrývá realita. Záleží to jen na vás, na mě. Nikdy taková vysoká místa nezakusíme, dokud se nezačneme tlačit dovnitř. Nenabádá nás snad Slovo abychom „...*statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým*“? (Juda 1,3) Sousedství „statečně bojovali“ je podobné, jako když zápasíte. A ještě jedno „tajemství“ –

mým největším protivníkem není ďábel. Je to ten chlapík, kterého vidím každé ráno v zrcadle.

Bůh zajistil pro každého z nás způsob, jak přemoci sama sebe. Ten způsob je pouze jeden – v Římanům 8 se píše, že máme Duchem umrtvovat skutky těla. Umrtvovat. Proto to zde máme nakreslené na obrázku stánku – bronzový oltář je kříž. Pavel to vyjádřil těmito slovy: *„Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše Krista, a to ještě toho ukřižovaného.“* (1Kor 2,2) Amen. Halelujah.

Ještě chci přečíst jeden verš a u toho skončím. Možná si ho i vy můžete přečíst třeba dnes odpoledne. Je to známý verš z 2. Korintským: *„Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tent' jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla Boží, a ne z nás.“* (2Kor 2,6–7) Mimochodem, tím pokladem je Kristus skrytý v naší hliněné nádobě. Je to tak? Proto, aby vyvýšenost moci byla z Něho, a ne z nás. Verš 8–10: *„Myť se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlceni; protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme. Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův na těle našem zjeven byl.“* Můžete mi prosím říct, co v tomto verši říká vaše Bible? Slovo „život“ by mělo být přeloženo jako „vzkříšený život“. Aby vzkříšený život Ježíše Krista mohl být zjeven. Kde? Uprostřed tohoto těla, této hliněné nádoby. Ale pamatujte – k žádnému vzkříšení nemůže dojít, pokud předtím nedojde ke smrti. Pavel nám dává klíč. Říká: „Umírám denně.“ Nemluvil o fyzickém člověku. Ale v jeho duši bylo něco, co každý den přinášel před Pána.

Víte, musíme ochotně přinášet oběť na oltář. Nemohu to udělat za vás. A vy to nemůžete udělat za mne. Já však ochotně svoji duši nabízím k oběti. Pavel tomuto procesu dobře rozuměl. Ve Filipenským 3,10 říká: *„Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkříšení jeho...“* Hm? Často se u této věty zastavíme, ale ona ještě pokračuje těmito slovy: *„...a společnost utrpení jeho, připodobňuje se k smrti jeho.“* Pavel učinil objev, o kterém mluví asi o dva verše dále. Mluví tam o vzkříšení a používá slovo, které se v řečtině již nikde jinde nevyskytuje. (Fil 3,11) To slovo je „exanastasis“ a znamená povstání z mrtvých, vzkříšení. Pavel objevil princip – kdykoli v něm pracovala smrt, byla zároveň přítomna i moc vzkříšení.

Ještě jeden verš: „*Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem.*“ (2Kor 4,11)

Znovu se vraťte
k Božímu slovu.
Vsadte to slovo
do sebe.
Opakujte si ho.
Aplikujte ho
v životě.

Pavel řekl: „*S Kristem ukřižován jsem. Živt' jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.*“ (Gal 2,20)

To je realita, bratří, to není nějaká doktrína, jak to zmiňoval bratr Martin. Není to nějaká dobrá teorie. Petr napsal, že oni nenásledují vtipně složených básní, ale byli očitými svědky. Pavel to později řekl také, víte to? Byl očitým svědkem vzkříšení. A přitom u toho tehdy nebyl, že? Ale prožil určitou realitu, která pracovala v jeho životě. Přál bych si, aby váš i můj život byly podobné. Bratří, k tomu nás Pán volá. Víte, někdy je to osamocená chuze. Během mé životní chůze byly úseky a období, kdy jsem byl osamocen. Ale Pán mi řekl: „*Nikdy tě neopustím, nikdy tě nezanechám.*“

A znovu se vraťte k Božímu slovu. Vraťte se do Slova. Vsadte to slovo do sebe. Opakujte si ho. Aplikujte ho v životě. Zjišťuji totiž, že když jsem v těch nejtěžších obdobích, je to právě slovo, co mne pozvedá. Slovo mne provádí bouřlivými vodami. Můžeme přistoupit k Bohu a můžeme Ho poprosit, aby nám tyto věci učinil realitou. Bible mi říká, že nemám, protože neprosím. Budu-li žádat, obdržím. Budu-li hledat, naleznu. A budu-li klepat, dveře mi budou otevřeny. Bůh vám požehnej, bratří. Chvála Pánu!